

Sophie
KINSELLA

Rămân datorare!

Traducere din limba engleză
de Vali Florescu

POLIROM
2021

Mi-a aruncat în brațe florile din plastic, după care s-a uitat lung la mama și a clătinat din cap.

— Of, Joanne. Măi, măi, măi. Uită-te la tine. Uită-te ce riduri ai. Știu că și eu am riduri – a arătat spre fața ei bronzată, plină de încrețituri –, însă ale mele sînt de la *distracție*. Uită-te la tine, atîta muncă era gata să te bage de tînără în mormînt! Chestia asta trebuie să înceteze. Dacă nu te și distrezi, ce sens are viața? Te iau *cu mine*.

La început, nici măcar n-am știut la ce se referă tanti Karen cînd zice „cu mine“. Pe urmă mi-am dat seama că vrea să spună în Spania. Mi-am zis: „Da! Sigur că mama ar trebui să plece într-o vacanță“. Apoi mi-am dat seama: „Mama n-o să-și ia vacanță nici în ruptul capului. Nici nu se pune problema. Nu pleacă nicăieri“.

Dar n-o cunoșteam deloc pe tanti Karen. Nu știu cum e posibil, dar mama o ascultă. O poate convinge de lucruri de care nimeni n-ar putea s-o convingă. De pildă, i-a spus mamei că *e musai* să-și pună unghii din gel, *e musai* – și mama a ascultat-o supusă și a lăsat-o să i le aplice. De cîte ori nu s-a oferit Leila să-i pună mamei unghii din gel, fără nici un succes?

Și acum a convins-o pe mama să meargă cu ea în Spania. Pe mama, care n-a mai zburat cu avionul de dinainte de-a se mărita. Doctorii și-au dat acordul. (I-am sunat personal, ca să fiu sigură.) Mama și-a cumpărat un costum de baie nou, o pălărie și un bilet doar dus. Nu știe cît o să rămînă, dar cel puțin șase săptămîni. Tanti Karen a insistat să fie minimum șase săptămîni. A zis că vacanțele scurte sînt stresante. Și că altfel mama n-o să se relaxeze cum trebuie. A zis că

e posibil să se ducă împreună și la Paris, că abia își cunoaște propria soră și că acum e momentul potrivit.

Ceea ce e minunat. Chiar *minunat*. Mama are nevoie de o perioadă în care să se relaxeze, să vadă lumea și să-și cunoască mai bine sora, după atâția ani. Când mi-a zis că o să fie plecată o lună jumate, dacă nu mai mult, am îmbrățișat-o și am zis:

— Mamă, e extraordinar! Ce mă bucur!

— O să fiu plecată cam mult timp, a spus cu un rîs nervos.

Dar eu am scuturat imediat din cap și am zis:

— Ai nevoie de asta. Și oricum, o să treacă într-o clipită!

Azi avem o întâlnire ca să vorbim despre cum o să ne ocupăm de magazin. Și Jake, și Nicole au promis c-o să aloce mai mult timp. (Se pare că cursul ei de yoga nu e chiar atît de „full-time“ cum zicea.) Stacey o facă ore suplimentare și am reorganizat turele, ca să fie acoperit tot programul. Cu toate astea, o să fie ciudat fără mama.

Am desfăcut masa mare, extensibilă, de stejar pe care o folosim doar de Crăciun și stăm cu toții în jurul ei cu cîte o ceașcă de cafea: eu, Nicole, Jake și mama, a cărei înfățișare îmi taie respirația. Are o culoare ciudată, pămîntie, și de urechi îi atîrnă niște cercei albaștri strălucitori. Tanti Karen a convins-o azi-noapte să se dea cu spray autobronzant – iar cerceii au apărut de dimineață, „un cadouaș“.

Scaunul din capul mesei, cu brațe mari de lemn, e gol. Încă e scaunul tatei, chiar și după atâția ani. Nimeni nu vrea să se așeze pe el, dar nici să-l mute. E semn clar că încă respectăm

amintirea tatei și poziția lui în familie, chiar dacă el nu mai e.

— Am venit!

Tanti Karen trîntește pe masă un castron cu bezele roz și ne uităm toți mirați la ele.

— Nu știți că exact de ele aveți nevoie, așa-i? exclamă ea victorioasă în timp ce se așază și-și aruncă o bezea în gură, iar noi ne holbăm cu toții la ele, ușor bulversați.

Asta spune tanti Karen de fiecare dată cînd vine cu ceva nou acasă – adică în fiecare zi. De la flori de plastic la boluri cu dulciuri peste tot, la aromatizatoare de băgat în priză, ne „îmbunătățește“ în permanență casa cu lucruri care nu sînt *chiar în stilul nostru*. Și de fiecare dată strigă: „Nu știți că exact de asta aveți nevoie, așa-i?“. Dar e atît de veselă, de degajată și de autoritară, încît nimeni nu obiectează.

Jake se uită disprețuitor la bezele, după care dă castronul mai încolo și se întoarce spre mama.

— Așa, zice. Deci. Mamă. Pleci în Spania.

— *Hola!* face Nicole veselă. *Por favor, signor.*

— *Por favor-e*, o corectează Jake.

— Ba nu-i așa, dă ea ochii peste cap. *E por favor.*

— *E por favor*, intervine tanti Karen. Dar nu-ți bate capul cu prostiile astea, îi zice ea mamei. Miguel, vecinul nostru, pretinde că nu știe decît spaniolă. Minte de-ngheață apele. E suficient dacă vorbești în engleză, tare și răspicat.

— *Serios?* se miră mama. Dar dacă e spaniol...

— Ei, dacă vrea, vorbește destul de bine engleză, spune tanti Karen disprețuitoare. L-am auzit la barul de karaoke. Cîntă Adele, Pet Shop Boys... Ce mai era? se gîndește cîteva clipe. Wham, o groază de melodii de Wham...

— Am putea reveni la subiect? întrebă Jake, cu un zîmbet ușor crispat. Nu că n-ar fi fascinant ce spui.

— Da. Ar trebui. Fiindcă am de făcut un anunț. Nu, am o întrebare pentru voi toți. E, cum să zic...

Mama aruncă o privire spre tanti Karen, care e limpede că știe ce urmează să spună. Preț de o clipă, mă simt trădată – mama a vorbit cu tanti Karen înainte să discute cu noi? Dar imediat uit totul, pentru că mama ne privește roată și apoi spune:

— Am primit o ofertă pentru magazin.

Poftim?

Amuțim toți, înmărmuriți. Jake a rămas cu sprîncenele ridicate. Nicole murmură „Dumnezeule“. Cît despre mine, eu sînt mai mult decît șocată. O ofertă? Pentru magazinul nostru, Farris? Cine ar cumpăra Farris? *Noi* sîntem Farris.

— Dar nu vrem să vindem, mă trezesc zicînd. Nu-i așa?

— Ei bine, zice mama. Asta-i întrebarea. Nu mai sînt tînără și lucrurile s-au... schimbat.

— Mama voastră are nevoie de odihnă, intervine tanti Karen. Și oferta e generoasă.

— Cît? întrebă Jake, și mama împinge o bucată de hîrtie spre mijlocul mesei.

Nu mi-a trecut niciodată prin cap să mă gîndesc cît valorează Farris. Dar e mult. Ne uităm cu toții la sumă în tăcere și îmi dau seama că fiecare dintre noi își regîndește viața.

— Mama voastră poate să se retragă. Să pună munca în cui. Poate să cumpere o mică locuință în Spania, lângă mine, zice tanti Karen.

— Dar e atît de ciudat. Cum de ai primit o ofertă *acum*?

Mă uit lung la mama, brusc îngrozită.

— O, Doamne, e o ofertă făcută de un avocat căruia medicii i-au zis că nu mai ai mult de trăit?

— Nu! rîde mama. Scumpa mea, adevărul e că de-a lungul anilor am primit mereu oferte. Dar pînă acum nu le-am luat niciodată în considerare. Însă după cele petrecute...

Mă uit iar la bucata de hîrtie și încep să fac socoteli în minte. Da, sînt o groază de bani, dar dacă ei înseamnă sfîrșitul magazinului Farris, al veniturilor noastre, al slujbelor noastre... Brusc, nu mi se mai par atît de mulți.

— Dar tu *vrei* să vinzi? o întreb pe mama.

Fac mari eforturi să-mi iau un ton neutru. Pragmatic. Să fiu de partea ei. Cum fac adulții. Dar chiar și așa, în clipa în care îmi pică fisa cu adevărat, îmi simt ochii umezi.

Să vindem? Să ne vindem prăvălia iubită? Prăvălia iubită a *tatei*? Ridic privirea și, cînd îmi vede expresia, mama lasă garda jos.

— Vai, Fixie, zice, apoi se întinde peste masă și mă strînge de mîină. Sigur că nu. Dar nu vreau nici să fiu o povară pentru voi, pentru copiii mei. Dacă eu mă retrag, ce se întîmplă? Nu-i ușor să te ocupi de magazin. Îți mănîncă tot timpul. Trebuie să fie ceva ce vă doriți *voi* să faceți. Nu să faceți doar pentru mine. Sau pentru tatăl vostru.

Acum clipește și ea des, luptîndu-se cu lacrimile, și are obrazii trandafirii. Cred că mama și cu mine sîntem singurele din familie care simțim prezența tatei ori de cîte ori intrăm în magazin. Jake nu vede decît banii. Iar Nicole... Habar n-am ce vede. Probabil unicorni.

— Vreau s-o fac, zic fără ezitare. Nu vreau să renunțăm la magazin. Mamă, du-te în Spania

și nu-ți face griji. O să ne ocupăm noi de toate. Nu-i așa?

Mă uit la Jake și la Nicole, încercînd să le obțin sprijinul.

— Sînt de acord, zice fratele meu, spre mirarea mea. Cred că Farris are mare potențial.

Bate cu degetul în bucata de hîrtie.

— Vreau să zic, da, e o ofertă foarte generoasă, dar putem să dublăm suma asta. Sau chiar s-o triplăm.

— Și tu, Nicole, ce zici? întrebă mama întorcîndu-se spre ea, iar sora mea ridică din umeri.

— Dacă vrei să vinzi, așa zice că... e un preț destul de corect, răspunde în stilul ei absent, cu gîndul în altă parte. Dar dacă *nu vrei* să vinzi, atunci...

Așteptăm cu toții să-și termine fraza – după care ne dăm seama că *a terminat-o*.

— Bine, zice mama, și mai trandafirie în obraji. Vă mărturisesc că sînt ușurată. Nu vreau să vînd Farris. E un magazin de nota zece, chiar dacă eu sînt cea care spune asta.

— Totuși, ce-i în mîină nu-i minciună, zice tanti Karen ridicînd hîrtia și flurînd-o. Sînt o grămadă de bani. Siguranță financiară. Dacă nu vinzi acum, s-ar putea să regreti.

— Dacă *vinde* acum, s-ar putea să regrete, ripostează Jake. Știi ce cred eu?

Se uită la toți cei de la masă, cu chipul însuflețit.

— Cred că acum avem șansa de-a duce mica noastră afacere de familie la următorul nivel. Nivelul turbo. Avem brandul, avem premisele, avem o imagine bună online... de acum, doar de noi depinde. Dar trebuie să gîndim îndrăzneț.

Bate cu pumnul în palmă.